

ת"פ 56017/04/19 - מדינת ישראל נגד טל סוכריאנו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 56017-04-19 מדינת ישראל נ' סוכריאנו
לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אסף כרמונה וליאור סלוצקר
המאשימה
נגד
טל סוכריאנו
ע"י ב"כ עו"ד יוסי בוקר
הנאשם

הכרעת דין

רקע

1. כתב האישום מייחס לנאשם את העבירות הבאות: חבלה חמורה, לפי סעיף 333 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"); פציעה, לפי סעיף 334 לחוק העונשין; היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

בהתאם לעובדות כתב האישום, בתאריך 21.10.2017, בשעה 23:00 לערך, נהג שימי ימין (להלן: "המתלונן") במונית בה עבד (להלן: "המונית") ברחוב ריינס בתל אביב ועצר לשם יציאת נוסע מהמונית. הנאשם עבר במקום כשהוא רוכב על אופניים חשמליים, הכה על מראת הצד של המונית וסובב אותה. לאחר דין ודברים, הנאשם המשיך ברכיבה עד שהמתלונן נעצר שוב לידו ושאל לפשר מעשיו. הנאשם, בתגובה, היכה על מראת המונית השניה והמשיך בנסיעתו. בהמשך, ברחוב אבן גבירול, לאחר שהמתלונן נסע אחר הנאשם, עצר הנאשם את רכיבתו ופנה לעבר דלת מונית הנאשם אשר יצא ממנה ואמר לו שימתין עד לבוא משטרה למקום. בנסיבות אלה, התקרב הנאשם אל המתלונן אשר בתגובה הרים את ידו כדי להרחיק את הנאשם ואילו הנאשם היכה את המתלונן בשתי מכות אגרופ בפיו. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו למתלונן שבר בשתי שיניים אשר הוחזרו למקומן תוך קיבוע וביצוע תפרים, נסיגת חניכיים משמעותית, כאבים וחתכים בשפה העליונה שהצריכו תפרים. עלות תיקון הנזק למראות המונית עמד על סך של 1,989 ₪.

2. הנאשם כפר במיוחס לו. לטענתו, הנאשם עצר את המונית על שביל אופניים וכך פגע הנאשם באופן אקראי במראת המונית. בהמשך, המשיך ברכיבתו, לא פגע שוב במראת המונית ואילו המתלונן רדף אחריו. לטענת הנאשם, החבלה שנגרמה למתלונן נובעת מהגנה עצמית. לפיכך, נשמעו ראיות.

3. במהלך פרשת התביעה העידו העדים הבאים: המתלונן; אשתו לירון ימין (להלן: "לירון") - אשר העידה לגבי הדברים ששמעה מפי הנאשם בעת שהגיע לקבל טיפול רפואי בידו שנפגעה במהלך האירוע; השוטרים שלומי לוי (להלן: "השוטרים שלומי") - אשר הגיע אל בית החולים שם עצר את הנאשם; השוטרים עומרי אופיר (להלן: "השוטרים עומרי") ופאדי מוראד (להלן: "השוטרים פאדי") - אשר ערכו פעולות חקירה בתיק. בנוסף, הוגשו בהסכמה מסמכים שונים ובהם תעודות רפואיות, צילומי החבלה, הודעות הנאשם ודו"ח פעולה.

4. במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם בעצמו, וכן הוגשו מסמכים ובהם הודעות המתלונן, צילומי רחובות ההתרחשות, הודעה מעיריית תל אביב לגבי מצלמות באזור וצילומי החבלה שנגרמה לנאשם.

טיעוני הצדדים

5. ב"כ המאשימה טענה כי יש לתת אמון בגרסת המתלונן אשר העיד באופן קוהרנטי ואמין, גרסה המוצאת תמיכה בתיעוד רפואי וכן בעדות אשתו כי שמעה את הנאשם מתרברב שהיכה את המתלונן בשתי מכות אגרופ. בנוסף, הפנתה לקבלה שהוגשה לגבי החלפת מראת המונית, התומכת בכך שהנאשם גרם לה לנזק. ב"כ המאשימה טענה כי גרסת הנאשם בבית המשפט שונה לעומת גרסתו במשטרה וכי אף בגרסה שמסר במשטרה נמצאו סתירות. עוד טענה, כי יש לדחות את טענת ההגנה העצמית אשר אינה מתיישבת עם התנהלות הנאשם במהלך האירוע. לפיכך, עתרה להרשיע את הנאשם במיוחס לו.

6. ב"כ הנאשם טען כי אין לתת אמון בגרסאותיו השונות של המתלונן, גרסאות מתפתחות ולא אמינות, אשר נסתרו אף בראיות חיצוניות כגון הטענה לגבי שיחה למוקד המשטרה. עוד טען, כי התנהלות המתלונן אשר ביצע מרדף אחר הנאשם לאורך כ-1.6 ק"מ וחסם את דרכו, גרמה לנאשם לחץ רב, וכל שעשה בהמשך האירוע הוא בגדר הגנה עצמית לאחר שהמתלונן הלך לעברו ותקף אותו. ב"כ הנאשם טען כי עולים מחדלים רבים ביחס לחקירת המשטרה, כגון חוסר תיעוד החבלות אשר נטען כי נגרמו למונית ומחדל של אי-תפיסת מצלמות רחוב שהיו בזירה בעת האירוע. לפיכך, טען ב"כ הנאשם כי יש להורות על זיכוי.

דין והכרעה

7. אין חולק, כי המתלונן סבל מהחבלות המתוארות בעובדות כתב האישום כתוצאה ממהלומה שספג מהנאשם. המחלוקת בין הצדדים מצומצמת יחסית, ומתייחסת לשאלה האם הנאשם הגיב לאלימות מצד המתלונן וזאת כפעולה של הגנה עצמית. כל אחד מהצדדים הציג גרסאות שונות ביחס להתנהלות לאורך כל האירוע, החל מתחילתו ועד לסופו, וביקש לבסס על כך את המסקנה ביחס לאלימות במהלכו.

המתלונן הציג גרסה לפיה הנאשם נהג באלימות תחילה כלפי המונית בעת שהיה רכוב על אופניו, תוך התעלמות מהנזק שגרם, ובהמשך אף נהג באלימות כלפיו: בהתאם לעדותו, הנאשם פגע במראת המונית והמשיך ברכיבה; בהמשך הדרך, לשאלת המתלונן האם לא הבחין שפגע במראה, ענה הנאשם כי המתלונן חנה על מסלול אופניים, אך הוסיף והיכה במראת המונית השניה וברכב והמשיך בנסיעה; לאחר מכן, כשהמתלונן חסם את דרכו של הנאשם ויצא לעברו, יצא המתלונן מהמונית והנאשם התקרב לכיוונו. המתלונן הושיט יד על מנת לעצור את הנאשם, דחף אותו, ובתגובה ספג

מהנאשם מכת אגרוף חזקה לפניו ומכה נוספת (עמ' 4 לפרוט').

לעומת גרסה זו, טען הנאשם כי למעשה חש נרדף על ידי המתלונן החל מתחילת האירוע ועד לשלב בו שנאלץ להפעיל כח כלפיו לשם הגנה עצמית: בהתאם לעדותו, תחילה נגע קלות במראת המונית בעת נסיון לעקוף אותה; בהמשך, המתלונן צעק לעברו כשהוא כעוס ומתקרב עם המונית לעברו באופן מאיים, עד שחש כי בשל הסכנה עליו להימלט; לאחר מכן, התקרב המתלונן אל הנאשם בצורה מסוכנת עם המונית ואף ניסה לחסום את הנאשם, אך הנאשם הצליח להימלט; בהמשך הדרך, המתלונן בלם את המונית לפני הנאשם אשר נאלץ לעצור את רכיבתו, חש בסכנה, והבחין במתלונן שועט לעברו כשהוא כעוס ואומר לו לעצור. בשלב זה, הושיט המתלונן את ידו לעבר הנאשם אשר שלח את ידיו לפנים וספג מהמתלונן מכת אגרוף לראשו. בתגובה, נופף הנאשם בידיו לעבר המתלונן וחש כי יד שמאל שלו פגעה במתלונן (עמ' 55-56 לפרוט').

8. העדים היחידים לאירוע הם המתלונן והנאשם, ומכאן שעיקר ההכרעה מתבססת על קביעת מהימנות עדים אלה הנשענת על התרשמותי וכן על ראיות נוספות שיפורטו בהמשך.

עדותו של המתלונן הותירה עלי רושם אמין ומהימן. ניכר היה כי הוא זוכר היטב את פרטי האירוע, מדייק ככל יכולתו, אינו מפריז ביחס לנאשם ואינו מגזים בתיאור המקרה:

- לגבי הפגיעה הראשונה במונית בתחילת האירוע ונסיעת הנאשם מיד מהמקום, לא ייחס לו המתלונן כי פגע במראה באופן מכוון (עמ' 4 ש- 18-19, עמ' 8 ש- 27-28 לפרוט'). בענין זה לא מצאתי ממש בטיעון ב"כ הנאשם כי הדברים לא נאמרו במפורש בהודעת המתלונן במשטרה או בעימות שנערך עם הנאשם, זאת בשל העובדה שעיון במסמכים אלה מעלה כי המתלונן לא ייחס לנאשם באף אחת מגרסאותיו במשטרה פגיעה מכוונת בשלב זה של האירוע. בנוסף, מקובל עלי הסברו של המתלונן כי בגלל שלא סבר שמדובר בפגיעה מכוונת לא ירד מהמונית בעת שפנה אל הנאשם לאחר הפגיעה (עמ' 9 ש- 10-12 לפרוט').

- המתלונן לא ייחס לנאשם התנהלות אלימה במיוחד לאורך האירוע, פרט לשלב הטחת האגרופים בפניו, תיאר את הנאשם כ"נראה נורמטיבי, רוכב על אופניים נראה בחור מהוגן" (עמ' 4 ש- 27 לפרוט'), "גם עכשיו הוא נראה לי נורמלי, במראה החיצוני הוא נראה נורמלי" (עמ' 9 ש- 20 לפרוט'). המתלונן אף הבהיר כי בשל מראהו של הנאשם לא ציפה לכך שיתקוף אותו (עמ' 12 ש- 16 לפרוט'), והוסיף כי הנאשם חדל מיד לאחר שהיכה בו בשתי מהלומות אגרוף ועזב את המקום (עמ' 22 ש- 27-29 לפרוט').

- המתלונן לא נמנע מלתאר כי הוא היה זה אשר יצר מגע פיזי ראשון עם הנאשם, בכך שהושיט את ידו לפנים והדף אותו על מנת לעצור את התקדמות הנאשם לקראתו (נ/2 ש- 8, נ/3 ש- 23, עמ' 20 ש- 4-5 לפרוט').

- המתלונן לא כפר בטענת ההגנה לפיה ניסה להגיע אל הנאשם בנסיעה של כקילומטר וחצי לאחר הפגיעה הראשונה במונית, אישר טענה זו ואת פנייתו אל הנאשם לאחר הפגיעה הראשונה (עמ' 13 ש- 1-2, עמ' 17 ש- 13-14 לפרוט'). המתלונן הסביר כי ביקש לקבל את פרטי הנאשם לשם בירור תיקון

הפגיעה, ולכן בחלקו האחרון של האירוע ביקש ממנו כי ימתין במקום לשם הגעת משטרה (עמ' 4 ש-26, עמ' 17 ש-32 לפרוט'). הסבר זה של מעקב המתלונן אחר הנאשם סביר והגיוני, וכך אף סביר והגיוני כי ביקש מהנאשם בשלב האחרון של האירוע כי לא יעזוב את המקום עד להגעת ניידת משטרה. מדובר בסוגיה בעלת משקל שכן קשה לקבל טענה לפיה המתלונן הודיע לנאשם שהוא מזמין שוטרים למקום ובאותה עת אף תקף את הנאשם במהלומת אגרופ לראשו, כפי שטען הנאשם. לנוכח קושי לוגי זה, השמיט הנאשם בעדותו בבית המשפט את דרישת המתלונן ממנו להמתין במקום עד להגעת משטרה וטען כי כל שאמר לו המתלונן הוא **"תעצור מיד אתה לא הולך לשום מקום"** (עמ' 55 ש-31 לפרוט'). בהמשך שב וטען שהנאשם אמר לו **"אל תזוז, אתה לא הולך לשום מקום"** (עמ' 61 ש-14 לפרוט'). יחד עם זאת, בעת חקירתו במשטרה אישר הנאשם את גרסת המתלונן כי בשלב זה של האירוע, לאחר שירד מהמונית, המתלונן **"אמר לי אתה תישאר פה אני מתקשר למשטרה"** (ת/5 ש-14-15). יצוין כי סתירה זו, בשונה מחוסר דיוק בפרט מסוים במהלך אירוע מתמשך, היא חלק ממגמתיות עדות הנאשם בבית המשפט המעוררת קושי ממשי במתן אומן בו, כפי שיפורט בהמשך ביחס לסוגיות שונות.

9. ב"כ הנאשם טען כי אין לתת אומן בעדות המתלונן לנוכח סתירות שונות בגרסאותיו ולאור ראיות חיצוניות, כשעיקר טיעונו התייחסו לסוגיות אותן אפרט כעת:

- ב"כ הנאשם טען כי המתלונן ציין לראשונה רק בבית המשפט שמטרת בקשתו מהנאשם לעצור היתה על מנת לקבל את פרטיו בשל הנזק שנגרם למונית, וכי יש לראות בכך סימן לאי אמירת אמת (עמ' 66 ש-33 לפרוט'). המתלונן אכן העיד בבית המשפט כי **"אמרתי לו שאני מזמין משטרה"** (עמ' 4 ש-26 לפרוט'), וכן כי **"רציתי להזמין משטרה כדי שהוא יישא בעלות הנזק"** (עמ' 6 ש-21 לפרוט'). עיון בהודעת המתלונן במשטרה מעלה כי כבר באותה עדות, בסמוך לאחר שחרורו מהטיפול בית החולים, טען המתלונן כי הנאשם פגע במראת המונית ובהמשך ההודעה פירט כי **"אמרתי לו תעצור בצד אני הזמנתי משטרה... אמרתי לו שיחכה פה עד שתגיע משטרה"** (נ/2 ש-16-18). דברים דומים טען המתלונן בעימות שנערך עם הנאשם (ת/4 ש-10-12), וכך טען אף בעת שנחקר כעבור עשרה ימים במשטרה, שם שב וטען כי **"קראתי לו לעצור שאני מזמין משטרה מכיוון...ונתן לי מכה למראה והעיף אותה... מראה אחת נשברה"** (נ/3 ש-35-39). הנאשם בעצמו אישר בחקירתו במשטרה כי הנאשם **"אמר לי אתה תישאר פה אני מתקשר למשטרה"** (ת/5 ש-14-15). הקשר הדברים שנאמרו על ידי המתלונן בגרסאותיו במשטרה ברור ועולה בקנה אחד עם עדותו בבית המשפט ביחס למטרת רצונו לזמן משטרה למקום.

- ב"כ הנאשם טען כי בעוד שהמתלונן ייחס לנאשם תחילה תקיפה במכת אגרופ אחד בלבד (הודעתו במשטרה נ/2 ודבריו בפני אשתו בבית החולים), הרי שבעת עדותו בבית המשפט ייחס לנאשם תקיפה באמצעות שתי מכות אגרופ. לטענת ב"כ הנאשם, המתלונן "תיקן" את גרסתו בהתאם לדברי אשתו לירון אשר סיפרה לו כי שמעה את הנאשם מספר בבית החולים שתקף בשתי מכות אגרופ. לטענתו, הדבר אינו נכון ויש לייחס לנאשם מכת אגרופ אחת בלבד, זאת בהתאם לעדותו הראשונה של המתלונן. איני מוצא לתת לטיעון זה משקל רב. בהודעתו הראשונה של המתלונן במשטרה (נ/2), כשלוש שעות בלבד לאחר תקיפתו, התייחס המתלונן למכת אגרופ אחת בלבד אשר גרמה לו לפגיעה בשיניו ולדימום.

בהחלט יתכן שבשלב זה, מיד לאחר הטיפול הרפואי, לא פירט מכת אגרוף נוספת שפגעה בראשו אך לא גרמה לו לנזק, אלא התמקד במכה המשמעותית. באופן דומה, אף לירון ששמעה את הנאשם מתאר תקיפה בשתי מכות אגרוף, מסרה לאחר מכן לשוטר שלומי בבית החולים רק לגבי האגרוף שגרם לנזק למתלון (ת/6). בנוסף, יש לדחות את הטענה כי המתלון בחר לשנות מגרסתו רק בשל הדברים ששמע מאשתו לירון לגבי אמירת הנאשם, מכיוון שבעת הודעתו הראשונה במשטרה, שם ייחס מכת אגרוף אחת בלבד, כבר היה מודע לאותם דברים (נ/2 ש- 32-33). לבסוף, הנאשם בעצמו הודה בשתי חקירותיו במשטרה כי היכה את המתלון בשתי מכות אגרוף (ת/5 ש- 16, ת/8 ש- 8-11).

- ב"כ הנאשם טען כי בניגוד לטענת המתלון שהתקשר למשטרה, לא הוצגה כל ראיה לפניה שלו למוקד 100. במהלך עדות המתלון בבית המשפט, חל בלבול מסוים בדבריו האם התקשר למשטרה בטרם הותקף או שמא לאחר תקיפתו (עמ' 11 לפרוט'). בהודעתו מיד לאחר שחרורו מהטיפול בבית החולים (נ/2) טען כי התקשר למשטרה לאחר הפגיעה השנייה במונית ונאמר לו לשמור על קשר עין עם הנאשם. לעומת זאת, בעדותו בבית המשפט טען כי לאחר שהותקף, "**סוף סוף מוקד 100 של המשטרה ענו לי**" (עמ' 5 ש- 2 לפרוט') והחל בנסיעה על מנת לנסות ולהישאר עם הנאשם בקשר עין. המתלון הסביר כי ניתן להסיק שערך שיחה עם מוקד המשטרה מעצם אמירתו לנאשם להמתין במקום למשטרה, אמירה אותה אישר אף הנאשם בחקירתו. איני מוצא באי דיוק זה, של מועד השיחה עם מוקד המשטרה, משום סתירה המכרסמת במהימנות המתלון. אין מדובר בפרט היורד לשורשו של האירוע ואין בחוסר הדיוק במועד הפניה למשטרה במהלך האירוע כדי להשפיע על התרשמותי מהמתלון. יש לשוב ולהזכיר כי המתלון מסר את עדותו במשטרה, בסמוך לאחר חצות, כשלוש שעות בלבד לאחר שהותקף באופן שגרם לו לחבלות ולכאבים משמעותיים.

ב"כ הנאשם טען עוד לגבי סוגית הפניה למוקד 100, כי לא הוצגה ראיה לגבי אותה שיחה, וכי ניתן להסיק מדו"ח הפעולה של השוטר שלומי שלא היתה פניה כלשהי אשר קדמה לזו של לירון לאחר שהגיעה לבית החולים. עיין בדו"ח הפעולה מעלה כי המוקדנית פתחה וציינה בפרטי האירוע את הדברים הבאים: "**שים לב! אירוע סדרתי. שים לב! יש הנחיה - ראה הודעות**" (ת/6). לא הוצגה בפני כל ראיה כי לא נעשתה פניה על ידי המתלון למוקד 100, כאשר ציון מוקדנית המשטרה לאחר קבלת הודעת לירון מבית החולים כי מדובר ב"אירוע סדרתי" מקים לכל הפחות יסוד סביר להניח שמדובר בהודעת המשך להודעה קודמת. אף בהיעדר תמיכה לטענת המתלון כי התקשר למוקד המשטרה, איני מוצא כי מדובר בסוגיה משמעותית הפוגעת במהימנותו לאור הראיות המצביעות באופן חד משמעי על הרקע, הצורך שראה המתלון להזמין משטרה ואמירתו לנאשם כי עליו להמתין במקום עד להגעתה.

10. לעומת עדותו השקולה, המדודה, ההגיונית והמהימנה של המתלון, עדות הנאשם בבית המשפט ניכרה במגמתיות שלווה בשמות תואר קיצוניים רבים לאירוע. לאורך כל עדותו עשה הנאשם שימוש חוזר בכינויים קשים לתיאור תחושותיו, תוך שינוי, השמטה ואף סתירה של עובדות מהותיות בהן הודה בעת חקירתו במשטרה, באופן שיסייע לו בהצגת המצוקה שחש באירוע. לא ניתן לשלול כי הנאשם אכן חשש מפני המתלון, אולם עדותו בבית המשפט הותירה רושם לא מהימן כעדות שנועדה לשרת את טענת ההגנה העצמית וככזו שאינה משקפת את העובדות.

הנאשם העיד לגבי הפגיעה הקלה במראת המונית בתחילת האירוע, נסיעתו מהמקום וצעקת הנאשם לעברו שיעצור. לטענתו, הנאשם התקרב אליו עם רכבו "**בצורה מאיימת**" (עמ' 55 ש- 1 לפרוט'), כך שחש בסכנה ובצורך "**להימלט**

מהאדם הזה, הוא נראה לי כמו אדם מטורף שרוצה להתעמת איתי (עמ' 66 ש- 3 לפרוט'). הנאשם שב ותיאר **"סיטואציה מפחידה"**, נסיון לחסום אותו עם המונית ובריחה שלו - **"כל עוד נפשי בי"** (עמ' 55 ש- 10 לפרוט'). בהמשך, תיאר את המתלונן נוהג **"בחריקת צמיגים"**, **"שועט עם הרכב שלו, חותך את ההגה לפניי ובעצם בולם בחוזקה"** (עמ' 55 ש- 16-17 לפרוט'). את המתלונן תיאר הנאשם כ**"אובססיבי"**, **"הר אדם, כולו כועס ואגרסיבי, שועט אלי"** (עמ' 55 ש- 30 לפרוט'), שב על כך שחש ב**"סכנה"** (עמ' 55 ש- 24 לפרוט') והיה **"מבועת"** (עמ' 56 ש- 2 לפרוט'). הנאשם תיאר את הסיטואציה מספר פעמים בצורה קיצונית: **"רודפת אחריי מכונית שאני על אופניים ובעצם מנסה לחסל אותך... הייתי מת מפחד ונמלטתי על נפשי"** (עמ' 59 ש- 2-4 לפרוט'); **"אם הייתי עוצר הוא היה שותל אותי באדמה. אני לא יודע אם הבן אדם הזה יש לו סכין. שוב, זו סיטואציה מלחיצה"** (עמ' 61 ש- 4-5 לפרוט'); **"שעט אלי כמו קרנף"** (עמ' 61 ש- 9 לפרוט'); **"הרגשתי שהוא רוצה לחסל אותי"** (עמ' 61 ש- 22 לפרוט'). בנוסף, שב הנאשם עוד מספר פעמים במהלך עדותו בבית המשפט על תיאור המתלונן כ**"אובססיבי"**, **"כועס"**, **"אגרסיבי"**, **"סכנה"**, **"שועט"**, ועל **"לחץ היסטרי"** מצידו ו**"רצון להימלט"**.

אופן תיאור האירוע על ידי הנאשם בבית המשפט פורט בהרחבה, על מנת להמחיש את עדותו הקשה המצביעה על אירוע קיצוני, מסוכן, ומפחיד עד אימה. עדות זו מצאה ביטוי אף בהתנהגותו בעת העדות, המעידה לכאורה על מצוקה קשה בה נתון הנאשם, על אף שמדובר במקרה אשר התרחש כשלוש שנים בטרם מתן העדות: במהלך עדותו נשמע הנאשם נסער (עמ' 56 ש- 6 לפרוט'), נאנח פעמים רבות, ביצע לא פעם הפסקות תוך כדי מתן תשובותיו ולגם שוב ושוב מבקבוק מים (עמ' 59 ש- 24, עמ' 63 ש- 5 לפרוט').

שילוב הדברים הקשים שייחס הנאשם למתלונן, תיאור הסיטואציה הקיצונית בה היה נתון לדבריו והתנהגותו בעת עדותו בבית המשפט, מצביעים על אירוע חד צדדי בו חש הנאשם סכנה ממשית לחייו. בנסיבות אלה, לא ברור מדוע במשך אירוע מתמשך בו המתלונן ניסה **"לחסל"** את הנאשם, במהלכו נותק מספר פעמים הקשר בין השניים, נמנע הנאשם מליצור קשר עם המשטרה. עוד לא ברור, מדוע הנאשם לא עשה כן מיד לאחר שעזב את זירת האירוע בה נותר המתלונן מדמם. לא ניתן כל הסבר מניח את הדעת לכך שאף לאחר שהגיע אל ביתו, לא פנה הנאשם לסיוע המשטרה כנגד המתלונן ולא עשה כן בעת שהגיע לאחר מכן לבית החולים.

גם אם ניתן היה לקבל התנהגות לא סבירה זו לסכנת החיים שנשקפה לנאשם, הרי שלא ברור מדוע תיאור האירוע בעדותו בבית המשפט לא מצא ביטוי מתאים בגרסאות הנאשם במשטרה אשר נמסרו בסמוך לאירוע ולא למעלה משלוש שנים לאחריו. הנאשם מסר את גרסתו תחילה בפני השוטרים שלומי בבית החולים, בעת תשאול המעורבים בטרם קבלת החלטה; בהמשך מסר גרסה מפורטת בחקירתו תחת אזהרה כעבור כשעתיים וחצי; לבסוף, מסר הנאשם גרסה נוספת כעבור עשרה ימים בעת חקירתו במשטרה וכן בעימות שנערך עם המתלונן. הנאשם תיאר בגרסאות אלה כי לאחר הפגיעה במונית החל המתלונן לרדוף אחריו תוך צפצופים, עקיפה ואף טען כי המתלונן **"ניסה להוריד אותי מהכביש"** (ת/5 ש- 29). עוד הוסיף כי היה **"במצב של לחץ"** (ת/5 ש- 14). במהלך העימות שנערך בין השניים, טען הנאשם כי המתלונן ניסה לדרוס אותו (ת/9 ש- 23). על אף תיאור זה, אין מדובר בתיאור הדומה לאותו מצב קיצוני שעלה מעדות הנאשם בבית המשפט. כשנשאל על כך במהלך חקירתו הנגדית, השיב הנאשם: **"אני אמרתי לשוטרים בתחנת המשטרה הרבה דברים שלא נכתבו"** (עמ' 59 ש- 12 לפרוט'). הנאשם אף הוסיף, כי בטרם חתם על הודעתו קרא אותה וביקש לתקן מספר דברים אך אלה לא תוקנו והחוקר **"נפנף אותי"** (עמ' 59 ש- 16 לפרוט'). בנוסף לתיאור חומרת המקרה בבית המשפט במילים קשות, אף הוסיף הנאשם בעדותו בבית המשפט אירוע בו המתלונן ניסה לחסום אותו בכניסה לחניית בנין (עמ' 55 ש- 4-5 לפרוט'). כשנשאל מדוע לא ציין זאת במשטרה, טען גם לגבי עובדה זו כי אמר את הדברים אך השוטרים **"פשוט לא כתב את זה"** (עמ' 60 ש- 13 לפרוט'). באופן דומה, כשנשאל מדוע לא

סיפר לשוטר שלומי בבית החולים כי הנאשם ניסה לדרוס אותו, השיב: **"אני סיפרתי בדיוק מה שקרה ואם הוא החליט לכתוב משהו אחר...כל מה שסיפרתי עכשיו סיפרתי לשוטר"** (עמ' 57 ש- 26-28 לפרוט'). השוטרים אשר חקרו את הנאשם ותשאלו אותו - עומרי, פאדי ושלומי - העידו בבית המשפט אך לא נשאלו כל שאלה לגבי אי רישום דברים שנאמרו להם על ידי הנאשם.

11. בנוסף להעצמת תיאור הדברים בעת עדותו בבית המשפט, בחר הנאשם אף להשמיט בעדות זו עובדות שונות אותן פירט בעת חקירתו במשטרה ועשויות לפגוע באותו תיאור חד צדדי וקיצוני של האירוע:

- בעדותו בבית המשפט טען הנאשם כי לאחר שעקף את המונית בתחילת האירוע, צעק לעברו המתלון "תעצור מה נראה לך שאתה עושה" ומיד הרגיש כי המתלון מתקרב אליו עם המונית, החל לחוש בסכנה, בפחד, בצורך להימלט מפניו, וכך עשה (עמ' 55 ש- 1-2 לפרוט'). באופן זה, יחס הנאשם למתלון פעולה אלימה החל מתחילת האירוע והצביע על חששו מפניו מיד בשלב הראשון. כשנשאל מדוע לא איפשר למתלון לשוחח איתו השיב: **"את חושבת שאפשר לנהל דיון תוך כדי שהוא נוסע ברכב שלו צועק ומקלל אותי ומתקרב אליי עם הרכב?"** (עמ' 61 ש- 1-2 לפרוט'). לעומת זאת, בחקירתו במשטרה טען כי בשלב שלאחר הפגיעה הראשונה במונית, אמר לו המתלון כי הוא פגע לו במראה ואילו הנאשם השיב לו: **"אמרתי לו שהוא חונה בשביל אופניים לא היה בכוונה וזה קורה"** (ת/5 ש- 22). דברים אלה מצביעים על שיח בין השניים בתחילת האירוע ולא על פעולה אלימה מצד המתלון מיד לאחר הפגיעה הראשונה במונית. יתכן כי המשך השיח היה מונע את התפתחות האירוע, לולא בחר הנאשם להימלט מהמקום מיד לאחר מכן, אך עצם השמטת הדברים מעידה על מגמתיות עדות הנאשם בבית המשפט.

- המתלון העיד בבית המשפט, באופן דומה לגרסת הנאשם במשטרה, כי לאחר הפגיעה הראשונה במונית, בהמשך הדרך, פנה אל הנאשם ושאל אם לא הבחין שפגע לו במונית ואילו הנאשם השיב לו שהוא חנה על מסלול אופניים (עמ' 4 ש- 19-20 לפרוט'). המתלון אף הוסיף כי בשלב זה הנאשם היכה במראה השניה של המונית ובגוף הרכב. הנאשם, אשר תיאר בעדותו המפורטת והארוכה בבית המשפט רק נסיונות דריסה מצד המתלון החל מתחילת האירוע, ללא כל שיח ביניהם, נמנע אף מלהעיד על מגע נוסף שלו עם המונית לאחר הפגיעה הראשונה בה. לשאלת ב"כ המאשימה לגבי פגיעה במראה השניה, הימנית, השיב הנאשם כי **"לא היה ולא נברא"** (עמ' 58 ש- 10 לפרוט'). לעומת זאת, בעת חקירתו במשטרה, כשנשאל האם פגע במראה השניה של המונית השיב: **"לא הוא ניסה לגעת בי עם הרכב ואני נגעתי לו ברכב כדי לברוח אני נגעתי בצד של הרכב ולא נתתי מכה למראה אני ניסיתי להימלט משם"** (ת/5 ש- 26-27). כך, הנאשם אישר בהודעתו במשטרה כי נגע במונית בשלב זה של האירוע, תוך מתן הסבר לסיבה לאותו מגע, אולם השמיט מעדותו בבית המשפט עובדה זו העשויה להסביר את הפגיעה השניה במונית לה טען המתלון ולתמוך בגרסתו.

- הנאשם העיד בבית המשפט כי בשלב האחרון של האירוע, ברחוב אבן גבירול, אמר לו המתלון לעצור מיד ולא ללכת לשום מקום (עמ' 55 ש- 30-32 לפרוט'). בעת חקירתו במשטרה אישר הנאשם את גרסת המתלון כי אמר לו להישאר במקום וכן כי הוא מתקשר למשטרה (ת/5 ש- 14-15). כפי שפורט בהרחבה בסעיף 7 לעיל, השמטה זו של דברי המתלון כי הוא מזמין משטרה מצביעה על מגמתיות עדות הנאשם בבית המשפט ומחזקת את מהימנות עדות המתלון.

- הנאשם תיאר בעדותו בבית המשפט את השלב האחרון באירוע, בעת שהמתלון חסם את דרכו ברחוב אבן גבירול ויצא מהמונית, באופן הבא: **"הוא שעט לעברי והוא היה כועס... הר אדם, כולו כועס ואגרסיבי, שועט אליי, הוא אמר לי משהו בסגנון לא יודע 'תעצור מיד אתה לא הולך לשום מקום', והיד שלו התקרבה אליי..."** (עמ' 55 ש- 28-31 לפרוט'). בהמשך תיאר אך ורק את המגע הפיזי ביניהם. לעומת תיאור זה של מתלון הנחוש לפגוע בנאשם ושל הנאשם הנמצא במגננה מתמשכת, בעת חקירתו במשטרה, שעות ספורות לאחר המקרה, טען הנאשם כך: **"הוא אמר לי אתה תישאר פה אני מתקשר למשטרה ואני אמרתי לו תעוף לי מהעיניים ולך להזדיין ואז הוא התחיל לדחוף אותי"** (ת/5 ש- 14-15). הנאשם אישר דברים אלה בבית המשפט רק לאחר שעומת איתם בחקירתו הנגדית. בהמשך חקירתו הנגדית אף טען שירד מהאופניים ואמר למתלון את הדברים (עמ' 62 ש- 15 לפרוט'). חילופי דברים אלה, לפי גרסת הנאשם במשטרה, אינם תומכים בעדותו בבית המשפט לגבי החשש הממשי לחייו: ככל שהמתלון רק אמר לו להישאר במקום בעוד הוא מזמין משטרה, אמור היה הנאשם, אשר לכאורה חשש מפניו, לחפוף בהגעה מהירה של המשטרה למקום ובוודאי שלא לרדת לקראתו מהאופניים ולהשיב לאותו אדם מסוכן המנסה "לחסל" אותו **"תעוף לי מהעיניים ולך להזדיין"**. הדבר אינו עומד במבחן ההגיון והשכל הישר, ולפיכך השמטת הדבר מעדות הנאשם בבית המשפט עד לעימותו עם הדברים בחקירתו הנגדית, מוסיפה להתרשמותי מקושי ממשי במהימנותו.

- בעת עדותו בבית המשפט, כשהתבקש הנאשם להסביר מדוע לא נמלט מפני המתלון בעת שזה שעט לעברו לאחר שחסם את דרכו ברחוב אבן גבירול, טען כך: **"לגבי מה שאמרת שלא ניסיתי לברוח, אני אומר לך שהבן אדם התקרב אליי, אני ירדתי מהאופניים וקפאתי שם, הוא סגר עליי כל כך מהר שלא יכולתי להסתובב ולברוח"** (עמ' 63 ש- 29-31 לפרוט'). תיאור זה מהווה חלק בלתי נפרד מתיאור מצבו הנפשי של הנאשם באירוע כפי שעלה בעדותו בבית המשפט. בהתחשב בירידת הנאשם מאופניו, בחילופי הדברים בינו לבין המתלון כמפורט לעיל, ובהתחשב בשתי מהלומות האגרוף שהיכה במתלון - קיים קושי לקבל את גרסת הנאשם כי לא נמלט בגלל שקפא במקום.

- בעדותו בבית המשפט, תיאר הנאשם את תגובתו הפיזית לאחר שהותקף על ידי המתלון: **"עשיתי תנועות עם שתי הידיים והרגשתי שיד שמאל שלי פגעה בו"** (עמ' 56 ש- 3-4 לפרוט'). לעומת זאת, בעת חקירתו במשטרה מיד לאחר האירוע, טען כי הגיב **"בשני אגרופים"** (ת/5 ש- 16), ובחקירתו השניה במשטרה שב על כך: **"ש. כמה אגרופים נתת לו? ת. שתיים. ש. איפה נתת את האגרופים? ת. באזור הפנים"** (ת/8 ש- 8-11). מעבר להבדל בתיאור סוג התגובה מצד הנאשם המדבר בעד עצמו לגבי אופי עדותו בבית המשפט, גרסאות הנאשם במשטרה מחזקות את גרסת המתלון כי ספג שתי מהלומות אגרוף - האחת בפיו והשניה בראשו. כך, לאחר שבחקירתו הראשית בבית המשפט טען הנאשם כי היכה במתלון במכה אחת בלבד, כשנחקר בחקירה נגדית ביקש לתת פירוש לסוגית כמות האגרופים: **"אמרתי, שתיים. אחת לא פגעה ואחת כן"** (עמ' 63 ש- 23 לפרוט'). מדובר בפירוש לא סביר ולא הגיוני, בוודאי לאור דברי הנאשם בחקירתו במשטרה כי היכה בשני אגרופים באזור הפנים. פירוש מאולץ זה עולה כבסיס לטיעון ב"כ הנאשם אשר ביקש לקבוע כי הנאשם היכה במתלון רק במכת אגרוף אחת לאחריה חדל מיד, וזאת כחלק מטענת ההגנה העצמית.

12. הצטברות הדברים אותם השמיט הנאשם בעת עדותו בבית המשפט לעומת גרסאותיו במשטרה, והוספת דברים אחרים התומכים בעדות זו אך לא הופיעו בעת חקירותיו במשטרה, מצביעים כולם על אותה מגמה של הפחתה משמעותית בחלקו באירוע לעומת העצמה של פעולות המתלונן. מגמתיות זו והסתירות שעלו בעדות הנאשם בסוגיות הקשורות בליבת האירועים, פוגעים במהימנותו באופן משמעותי. דבר זה מקבל משנה תוקף בהתחשב בכך שעדות הנאשם בבית המשפט נמסרה למעלה משלוש שנים לאחר האירוע, בעוד חקירתו במשטרה היתה שעות ספורות בלבד לאחר אותו מקרה קשה ושוב - כעשרה ימים לאחר מכן.

13. ב"כ הנאשם טען למחדל חקירה עיקרי המתייחס לעובדה שלא נתפס תיעוד מצלמות של זירת האירוע. במהלך חקירת השוטרים המעורבים, עלה כי פעולת החקירה היחידה שבוצעה לשם בדיקת מצלמות במקום היתה פניה למשל"ט העיריה על מנת לבדוק האם יש מצלמות ברחוב אבן גבירול מספר 150 וקבלת מענה שלילי לשאלה זו (ת/11). ב"כ הנאשם הציג אישור לפיו בצומת הרחובות ז'בוטינסקי-אבן גבירול קיימות מצלמות לניטור תנועה בעשר השנים האחרונות (נ/7), וטען כי היה על חוקרי המשטרה לבקר בזירה ולתפוס סרטונים. גם אם קשה להסיק מקיומה של מצלמת ניטור תנועה בצומת הרחובות כי תיעדה את זירת ההתרחשות וכן כי היה תיעוד מוקלט, יש לקבל את הטענה כי אין די בשיחה הטלפונית שערכה המשטרה עם משל"ט העיריה והיה עליה לפעול בצורה יסודית יותר, דוגמת ביקור בזירה. את משמעות מחדל זה יש לבחון בהקשר של מכלול הראיות אשר הוצגו והמשקל שניתן להן במסגרת הכרעת הדין:

"השאלה עליה צריך בית משפט לענות, היא לעולם האם הראיות שהובאו בפניו די בהן לצורך הוכחת אשמתו של נאשם מעבר לספק סביר, בהדל מהשאלה האם היו ראיות אחרות, נוספות, טובות יותר שניתן היה להביאן. שיטת המשפט שלנו אינה דורשת את הראיה המכסימלית, אלא את הרמת נטל השכנוע"
(ע"פ 9908/04 נסראלדין נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (31.07.2006)).

בהתחשב בהתרשמותי הבלתי אמצעית מהעדים ובהנמקות ממצאי המהימנות, אני מוצא כי אין מדובר במחדל היורד לשורשו של ענין, וכן כי עלה בידי המאשימה להוכיח את העובדות המיוחסות לנאשם מעבר לכל ספק סביר. לפיכך, אין במחדל זה כדי לפגוע במסקנה הנובעת מהממצאים.

בנוסף לסוגיית המצלמות, טען ב"כ הנאשם כי היה על המשטרה לתעד את הנזק לרכב וכי הצגת חשבונית החלפת מראת המונית (ת/4) אינה מספקת בהיעדר עדות עורך פעולת החלפת המראה. בנסיבות של הראיות אשר הוצגו ונבחנו עד כה, אני מוצא כי החשבונית מהווה תוספת ראיתית מסויימת ולא משמעותית לגרסת המתלונן. נכון הדבר כי איסוף ראיות ראוי צריך היה להביא להנצחת הנזק למונית בצילום, אולם בהתחשב בקביעת ממצאי המהימנות ניתן בהחלט לקבוע את קיומו של נזק אף ללא אותה ראיה ובהסתמך על עדות המתלונן והנאשם. אין בהיעדר ראיות אלה כדי לפגוע בהוכחת גרימת הנזק מעבר לכל ספק סביר.

14. הנאשם טען להגנה עצמית, טענה שיש לבחון על יסוד הממצאים העובדתיים כמפורט לעיל.

בהתבסס על הוראות סעיפים 34' ו-34טז' לחוק העונשין, הכירה הפסיקה בקיומם של שישה תנאים מצטברים לשם

ביסוס טענת ההגנה העצמית (ראו ע"פ 1964/14 **שלווה שימשילשווילי נ' מדינת ישראל**, פסקה 29 (6.07.2004)).

בנסיבות המקרה הנדון, בהן הנאשם פעל כנגד המתלון לאחר שזה קרא לו שלא לעזוב את המקום עד להגעת משטרה והדף אותו בכתפו, שני תנאים אינם מתקיימים באופן מובהק, הם תנאי הסבירות והנחיצות: אין תגובתו של הנאשם, אשר הטיח שתי מהלומות אגרופ בפניו של המתלון, עולה בגדר פעולה סבירה, נחוצה ומידתית (די להפנות לחבלות שנגרמו למתלון על מנת ללמוד על עצמת האגרופים). בנוסף, בבחינת למעלה מהדרוש, אציין כי ספק רב עולה אף ביחס להוכחת תנאי הסכנה המוחשית הדורשת תגובה מצד הנאשם, זאת בנסיבות המקרה כפי שנקבע.

לפיכך, אני דוחה את טענת ההגנה העצמית.

15. על אף הסמכות הקיימת למאשימה בבחירת הוראות החיקוק, אני מוצא לקבל את טענת ב"כ הנאשם כי בהתחשב בנסיבות בהן נגרמו למתלון מספר סוגי חבלה כתוצאה מאותה מכת אגרופ, די להרשיע את הנאשם בסוג התקיפה החמור מבין השניים שיוחסו לו בכתב האישום (ראו בענין זה בג"צ 7195/08 **אבו רחמה נ' הפרקליט הצבאי הראשי**, (1.07.2009); בש"פ 5284/91 **לויאן נ' מדינת ישראל**, (7.12.1991); ע"פ 51/76 **דוד ראובן נ' מדינת ישראל**, (6.5.1976)). אופי הפגיעה כמפורט בתיעוד הרפואי, בצילומים שהוגשו ובעדות המתלון, עונה על הגדרת "פגיעה קשה" (סעיף 34כב' לחוק העונשין) בשיניים ולפיכך מדובר בחבלה חמורה.

סוף דבר

אני מוצא את הנאשם אשם ומרשיעו בעבירות חבלה חמורה והיזק בזדון.

ניתנה היום, ב' אדר תשפ"א, 14 פברואר 2021, במעמד הצדדים